

Ženy svých
malých mužů

Jsem herečka, je mi čtyřicet čtyři let a dnes ráno při úklidu dětského pokoje jsem se dopustila narušení soukromí. Zadívala jsem se na fotografii, kterou si moji synové pověsili na zeď jako tu, která je nejvíce vystihuje. Jsou na ní spolu v maskáčových mikinách a objímají se jak dva ukrajinští gastarbajtři toužící po domovině.

Je to už jedenáct let, kdy začala má nekonečná pouť s názvem „Jak obstát coby matka“. Každý den se v tomto kurzu učím novým dovednostem a dnešek není výjimkou. Pochopila jsem, že úklid v dětském pokoji musí proběhnout jako kobercový nálet. Do přinesené igelitky většího rozměru vhazuji vše, co mi v danou chvíli připadá jako nepotřebnost, předmět, který již nelze

opravit, potraviny v různém stadiu rozkladu. Kdesi jsem četla, že návštěva pokoje pubertálního dítěte se podobá návštěvě obchodního domu IKEA. Jdete tam, nic nepotřebujete, a vycházíte ven schvácená a v ruce držíte několik hrnků, skleniček, ručník nebo povlečení. Ano, mohu potvrdit. Já osobně odnáším i mnoho dalšího.

Usednu na kolečkovou židli uprostřed pokoje a v náruči držím vzorek sortimentu zboží z IKEA a přejíždím očima místnost jako kameraman. Zaostruju na jednotlivé detaily a poklady svých synů. Ten mladší se podle výzdoby svého pracovního stolu a okolí ještě nerozhodl, jestli je víc myslivec, fotbalista nebo sběratel minerálů. Ale v osmi letech má nárok na jistou názorovou a zájmovou nejednotnost. Důležité je, že i ve změti zájmů, které svou výstavkou prezentuje, udržuje určitý řád a systém.

Uspěla jsem pohledem na jednom deníčku zastrčeném mezi knížkou o paroží a soškou Ronalda. Víím, že bych neměla. Víím, že bych už ve svém věku měla umět potlačit vrozenou zvědavost, ale jako svědomitá účastnice výše jmenovaného kurzu o matkách a jejich obstáních jsem neodolala a tajemství deníčku jsem prozkoumala. K mému překvapení byl prázdný. Jen na prvním listu bylo úhledně napsáno „Miluju ji a řekl jsem jí to na letní slavnosti. Ještě neodpověděla.“ A hned pod tím stálo tiskacím velkým písmem „**Máma mi dluží tisíc korun a zatím nevrátila.**“ Vzhledem k tomu, že jak letní slavnost, tak moje výpůjčka ze synovy kasičky se přibližně datově shodují, jsou to asi ty nejdůle-

žitější věci, které si můj syn potřeboval zapsat, aby na ně nezapomněl. A zjevně ani jedna z žen na této černé listině se od června do listopadu nepostavila ke svému problému čelem.

Zvedla jsem se ze židle, deníček zasunula zpět do skrýše k Ronaldovi a odnesla posbírané nádoby do myčky. Cestou zpět jsem vyndala z peněženky těžce vydělanou tisícikorunu za ne úplně kvalitní dabing v ne úplně kvalitním seriálu a vsunula ji do úzkého otvoru krtečkova bříška na synově pokladničce. A v ten okamžik jsem si uvědomila, že ačkoliv bych sebevíc chtěla, aby se ona druhá „žena“ vyjádřila a i její záznam byl z deníčku vyškrtnut, nemám na to vůbec žádný vliv. Ženy kolem mých malých mužů si musí řešit jen moji malí mužové. Já se do toho míchat nemůžu. Ani teď, kdy je jim osm a deset, ani v budoucnosti, kdy jich budou mít třeba osmnáct.